

L'Humbert retratava el mar, amb la **bromera** de les onades, i totes les coses que trobava per la sorra. I **malaguanyades** les hores que hi perdia. Les nits eren tranquil·les. De vegades jo tenia una mena d'**angúnia** que em feia sortir al jardí, però no passava res. Alguna cosa havia canviat i no hauria pogut dir ben bé què era. Em començava a sentir vell. Hi havia plantes que hauria hagut de canviar feia temps, però es veu que em faltava **esma**. Em deia: ja ho faràs demà. I no trobava mai el moment de fer-ho. Només tenia ganes de no pensar i d'escoltar el **fregadís** de les fulles i, sobretot, aquell soroll que la pluja feia al sostre quan me n'anava a dormir. A ells, un cop passada la **rauxa** de les pel·lícules i dels retrats, no és que se'ls veiés **ensopits**, més aviat era com si no hi fossin. Molt sovint, tot passejant pel mirador pensava en el senyoret Sebastià i en els tips de riure que ens havíem fet aquella nit que els vam retratar mentre dormien. Aleshores sí que hi havia alegria. Al costat del senyoret Sebastià, el pobre Humbert, que va resultar ser més bona persona del que m'havia semblat, era com un enterramorts. Ja es veia que tot allò no podia durar.

Mercè Rodoreda, *Jardí vora el mar*

bromera	_____
malaguanyades	_____
angúnia	_____
esma	_____
fregadís	_____
rauxa	_____
ensopits	_____